

Бѣдната майка немогла да прѣпечелва толкова, колкото било потрѣбно за хранене и обличане на осемтѣхъ нейни дѣца. При това седемтѣхъ ѝ момчета колкото растели, толкова ставали по-непослушни и безочливи дѣца. А пъкъ тя искала да *възнита* дѣцата си добрѣ и *благочестиво*.

Горката майка едва могла да понесе всичко, що я наскърбявало и мжчило. Строгостъта и добротата ѝ нищо не помогнали. Сърдцата на седемтѣхъ ѝ момчета останали корави.

Затова веднажъ като се ядосала, излязла отъ търпение и казала на синоветѣ си:

„Ахъ зачернихте ме, непокорни дѣца, дано станитѣ на черни врани, че да се махните отъ очитѣ ми.“ И за чудо, седемтѣхъ момчета веднага станали на седемъ черни врани, които бързо изхвъркнали изъ прозореца и се изгубили.

2.

Отъ тогава нататѣкъ майката живѣяла съ едничката си дѣщеря твърдѣ спокойно и доволно. Двѣтѣ почнали да прѣпечелватъ по-вече, отколкото имъ трѣбвало. А дѣщерята станала една хубава, добра и обична дѣвойка. Слѣдъ нѣколко години майката и дѣщерята взели да милеятъ за седемтѣхъ братя. Тѣ често си говорѣли за тѣхъ, плачели и си думали: „Да можеха нѣкакъ да си дойдатъ седемтѣхъ братчета! Тѣ сж станали вече умни момчета. Ахъ, колко хубаво бихме прѣкарвали съ

